



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 231/2016-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Timesákom, advokátska kancelária MST PARTNERS, s. r. o., Laurinská 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 537/2011 a jeho rozsudkom z 22. novembra 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 469/2013 a jeho uznesením z 26. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] nevyhovuje.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 20. apríla 2016 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 537/2011 a jeho rozsudkom z 22. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 469/2013 a jeho uznesením z 26. októbra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o ochranu osobnosti proti neoprávnenému zásahu:

a) [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca v 1. rade“), eventuálne Slovenskej lekárskej komory (ďalej len „odporca v 3. rade“) uskutočneného výrokom *„Viem, že mnohí dostávali od ministra [REDAKOVANÉ] trafiky a usadzovali sa v správnych a dozorných radách, za nejaké iné možné protislužby...“*, odvysielaným 22. mája 2007 v Slovenskej televízii v relácii Reportéri v reportáži pod názvom *„Trafikanti“* (ďalej len „výrok 1“),

b) odporcu v 1. rade eventuálne odporcu v 3. rade a spoločnosťou SPOLOČNOSŤ 7 PLUS, s. r. o. (ďalej len „odporca v 2. rade“), uskutočneného výrokom *„Za [REDAKOVANÉ] sa zdravotnícke zariadenia rozdávali ako trafiky. Niektorí opoziční poslanci, ktorí hlasovali za [REDAKOVANÉ] reformu, dnes v tých správnych radách sedia“*, uverejneným 1. júna 2007 v čísle 22 týždenníka Plus 7 dní (ďalej len „výrok 2“).

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 84/2008 zo 6. júna 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu zamietol, a v rozsudku ustálil, že pri výroku 1 ide o kritický názor odporcu v 3. rade, nie odporcu v 1. rade, ktorý bol v tom čase štatutárnym zástupcom odporcu v 3. rade. Okresný súd preto žalobu v časti smerujúcej proti odporcovi v 1. rade zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. V časti smerujúcej proti odporcovi v 3. rade žalobu zamietol, pretože podľa jeho právneho názoru nešlo o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok, ktorý považoval za daných okolností za primeraný. Pri posudzovaní výroku 2 postupoval okresný súd obdobne a žalobu v časti smerujúcej proti odporcovi v 1. rade zamietol pre nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie, proti odporcovi v 3. rade návrh zamietol, pretože nešlo o skutkové tvrdenie, ale o hodnotiaci úsudok, kritiku, ktorá bola primeraná, návrh proti odporcovi v 2. rade ako vydavateľovi tlače, kde bol sporný výrok 2 len uverejnený, okresný súd zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie. Krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutých častiach ako vecne správny potvrdil, keďže sa stotožnil s jeho právnym názorom, že napadnuté výroky mali charakter hodnotiacich úsudkov.

5. Sťažovateľ napadol rozsudok krajského súdu dovolaním, ktoré najvyšší súd odmietol.

6. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ zastáva názor, že ním podané dovolanie bolo prípustné a najvyšší súd mu mal vyhovieť z týchto dôvodov:

- sťažovateľ poukázal na rozdiely medzi hodnotiacim úsudkom a skutkovým tvrdením, pričom presne odôvodnil, prečo je výrok 1 skutkovým tvrdením, a nie hodnotiacim úsudkom. Súčasne poukázal na konkrétne znaky odôvodňujúce povahu výroku 2 ako skutkového tvrdenia. Okresný súd podľa sťažovateľa v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol dôvody, na základe ktorých napadnuté výroky vyhodnotil ako hodnotiace úsudky. Odvolací súd svojím rozhodnutím túto nepreskúmateľnosť neodstránil napriek tomu, že išlo o podstatnú okolnosť pre rozhodnutie v danej veci. Dovolací súd na uvedenú námietku sťažovateľa nereagoval;

- v súvislosti s právnym posúdením charakteru výrokov 1 a 2 sťažovateľ v dovolaní uviedol, že v odvolacom konaní poukázal na uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Co 47/2012 z 19. júna 2012 v obdobnej právnej veci, v ktorom krajský súd totožný výrok 1 jednoznačne kvalifikoval ako skutkové tvrdenie a konštatoval, že tento výrok sa závažným spôsobom dotýka cti sťažovateľa. Ústavný súd sťažnosť odporcu v danom konaní – Rozhlasu a televízie Slovenska, ktorý bol právoplatne zaviazaný odvysielať ospravedlnenie sťažovateľovi, odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením sp. zn. III. ÚS 491/2014 zo 6. augusta 2014. Odlišné posúdenie toho istého výroku krajským súdom v inom konaní považuje sťažovateľ za odporujúci princípu právnej istoty, teda aj princípom právneho štátu. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na judikatúru ústavného súdu, v zmysle ktorej obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Preto pokiaľ sa krajský súd vo svojom rozsudku názorovo odchýlil od uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Co 47/2012, mal svoj názorový posun vysvetliť. Za daných okolností bolo podľa sťažovateľa irelevantné, že týmto uznesením krajského súdu nebola vec ukončená, ale vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie;

- aj v prípade, ak by mali byť výroky 1 a 2 posúdené ako hodnotiace úsudky (s čím sťažovateľ nesúhlasí), boli neoprávneným zásahom do ochrany osobnosti sťažovateľa. Aj oprávnená kritika vyžaduje, aby neboli prekročené medze vecnej, konkrétnej a primeranej kritiky.

7. Z uvedeného je podľa sťažovateľa zrejmé, že v rozsudku okresného súdu, ako aj v rozsudku krajského súdu absentujú „relevantné dôvody, na základe ktorých súdy vyhodnotili napadnuté výroky ako kritiku zodpovedajúcu požiadavkám vecnosti, konkrétnosti a primeranosti.

Išlo pritom o základné požiadavky kladené na oprávnenosť kritiky a preto posúdenie týchto okolností malo podstatný význam pre posúdenie dôvodnosti sťažovateľom podanej žaloby. Potvrdil to napokon aj Ústavný súd SR keď konštatoval, že podstatnou okolnosťou, na ktorú odvolací súd v konaniach o ochranu osobnosti musí brať zreteľ, je tvrdenie účastníka konania, že niektoré informácie o ňom boli napokon nepravdivé,

resp. sa vôbec nepreukázali /vid' bod 28 nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 77/2015 zo dňa 10. 6. 2015/.

8. Najvyšší súd sa nijako nevysporiadal s tvrdením sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, pokiaľ ide o naplnenie aspektov vecnosti, konkrétosti a primeranosti kritiky zo strany odporcu v 3. rade, ani k nevyhodnoteniu predložených listinných dôkazov – ospravedlnení odporcu v 1. rade o nepravdivosti oboch výrokov, čím nezabezpečil nápravu vady nepreskúmateľnosti ich rozhodnutí. Uvedený nedostatok odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu zakladá porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods.1 dohovoru.

9. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľ uviedol:

- nedostatky odôvodnenia uvedené v predchádzajúcej časti sťažnosti zakladajú porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu;

- opakovane zdôraznil, že ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 491/2014 zo 6. augusta 2014 akceptoval posúdenie výroku 1 ako skutkového tvrdenia, teda odlišne ako všeobecné súdy v tejto veci;

- posúdenie výroku 1 odporcu 2 ako hodnotiaceho úsudku tak nie je iba absolútne neodôvodnené, ale aj zjavne nesprávne (arbitrárne);

- vo vzťahu k výroku 2 ide o skutkové tvrdenie, pretože jeho pravdivosť je verifikovateľná. Pred súdom prvého stupňa však jeho pravdivosť preukázaná nebola, preto platí, že ide o nepravdivé tvrdenie, a teda o neoprávnený zásah do sťažovateľovho práva na ochranu osobnosti. Posúdenie výroku 2 ako hodnotiaceho úsudku je podľa sťažovateľa rovnako neodôvodnené a zjavne nesprávne.

10. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb.

ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, právo sťažovateľa na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa základné právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 10. 2015, sp. zn.: 5 Cdo/469/2013 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 11. 2012 v konaní 9 Co/537/2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 10. 2015, sp. zn.: 5 Cdo/469/2013 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 11. 2012 sp. zn. 9 Co/537/2011 sa rušia a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky platbu vykoná na číslo účtu, ktorý MST PARTNERS, s. r. o., uvedie.“

11. Krajský súd v podaní sp. zn. Spr. 3257/16 doručenom ústavnému súdu faxom 16. mája 2016 a poštou 20. mája 2016 formuloval svoje stanovisko, keď uviedol, že „... považujem ústavnú sťažnosť sťažovateľa za neopodstatnenú“.

V závere podania krajský súd vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Najvyšší súd v písomnom stanovisku č. k. KP 3/2016-33, Cpj 14/2016 doručenom ústavnému súdu 26. mája 2016 uviedol, že

„... Namietaná (údajná) neúplnosť alebo nesprávnosť zistení skutkového stavu veci súdmi nižších stupňov môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p...“ čo potvrdilo aj prijaté zjednocujúce stanovisko v znení: „... Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu,

môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

13. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. júna 2016 uviedol, že sa „*v plnom rozsahu pridrižiava svojich písomných vyjadrení v tejto veci a žiada Ústavný súd Slovenskej republiky aby rozhodol tak, ako to... uviedol vo svojom návrhu na začatie konania o ústavnej sťažnosti. Súčasne Vám oznamujeme, že sťažovateľ netrvá na ústnom prerokovaní veci a súhlasí s tým, aby sa upustilo od ústneho pojednávania.*“.

14. Ústavný súd po posúdení predložených stanovísk dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

17. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

18. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

20. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe okrem iných práv a záruk (právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a pod.) zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia, pričom „*Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.*“ (napr. Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997, m. m. pozri tiež rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B).

21. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

22. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už konštatoval, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73,

X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H. v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

23. Ústavný súd zároveň poznamenáva, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

24. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

25. Úlohou ústavného súdu bolo preto preskúmať, či požadované limity spravodlivého súdneho konania boli v prípade sťažovateľa dodržané a či sa náležité posúdenie veci sťažovateľa odrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok, teda aj v náležitom odôvodnení namietaných rozhodnutí. Súčasne je úlohou ústavného súdu posúdenie, či všeobecné súdy konajúce v tejto veci zasiahli do základného práva sťažovateľa na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

26. V posudzovanej veci okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté vyjadrenie – výrok 1 vyslovený odporcom v 1. rade ako

štatutárnym zástupcom odporcu v 3. rade v relácii Reportéri odvysielanej Slovenskou televíziou 22. mája 2007 má charakter hodnotiaceho úsudku (kritiky) odporcu v 3. rade, nie odporcu v 1. rade, a preto proti odporcovi v 1. rade žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie a proti odporcovi v 3. rade žalobu zamietol, pretože dospel k záveru o primeranosti tejto kritiky. Druhé napadnuté vyjadrenie – výrok 2 odporcu v 1. rade vyslovený v rozhovore s odporcom v 1. rade pre týždenník Plus 7 dní 1. júna 2007 bolo okresným súdom totožne posúdené ako hodnotiaci úsudok odporcu v 3. rade, nie odporcu v 1. rade, a preto okresný súd žalobu zamietol proti odporcovi v 1. rade z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a proti odporcovi v 3. rade žalobu zamietol po zvážení, že ide o kritiku primeranú, ktorá len slovne konkretizuje časové obdobie, v ktorom bol sťažovateľ ministrom zdravotníctva. Proti odporcovi v 2. rade ako vydavateľovi tlače, kde bol napadnutý výrok 2 uverejnený, okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, pretože dospel k záveru, že nenesie zodpovednosť za pravdivosť a správnosť skutočností uvádzaných v rozhovore.

27. Krajský súd na základe podaných odvolaní v odvolacom konaní potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, keď dospel k záveru, že oba napadnuté výroky majú charakter hodnotiacich úsudkov, ktoré boli vyslovené v inkriminovanom období, kedy bola otázka reformy zdravotníctva aktuálnou, a preto tieto zjednodušené kriticky vyznievajúce vyjadrenia (výroky 1 a 2) je nutné hodnotiť ako primerané, čo sa týka obsahu a formy, nevybočujúce z medzí nutných na dosiahnutie sledovaného a spoločensky uznávaného legitímneho účelu. Priznanie práva na ochranu osobnosti v prospech sťažovateľa by podľa názoru krajského súdu znamenalo neprimerané a neprípustné obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie. Vo vzťahu k odporcovi v 2. rade krajský súd posúdil argumentáciu okresného súdu o nedostatku vecnej legitímácie za nesprávnu, pretože podľa jeho právneho názoru mala byť žaloba aj proti tomuto odporcovi zamietnutá pre neodôvodnenosť. V súvislosti so sťažovateľom akcentovaným uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Co 47/12 z 29. júna 2012, v ktorom bolo totožné vyjadrenie – výrok 1 vyhodnotený ako skutkové tvrdenie, krajský súd uviedol, že nie je viazaný právnym názorom vysloveným iným senátom odvolacieho súdu.

28. Dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu bolo správne odmietnuté ako procesne neprípustné bez preskúmania vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dospel totiž k ustálenému záveru, že v konaní nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), aj keď by rozhodnutia súdov nižších stupňov nezodpovedali požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí, a to vzhľadom na stanovisko najvyššieho súdu pod č. 2/2016 Zb. v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia treba hodnotiť ako tzv. inú vadu konania, ktorá sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania.

29. Sťažovateľ ako nosné dôvody svojej sťažnosti v súvislosti s rozsudkom krajského súdu uviedol, že ho považuje za nedostatočne odôvodnený, najmä vo vzťahu k predchádzajúcemu rozhodnutiu iného senátu krajského súdu, ktorý dospel k odlišnému právnomu posúdeniu výroku 1 ako skutkového tvrdenia, čo akceptoval aj ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 491/2014 zo 6. augusta 2014, ktorým odmietol sťažnosť Rozhlasu a televízie Slovenska (sťažovateľka v danej veci) v relevantnej časti ako zjavne neopodstatnenú.

30. Ústavný súd si je vedomý toho, že situácia, keď všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, nie je optimálna. To však bez ďalšieho neznamená, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí. Pripomíname, že na nápravu tohto nežiaduceho stavu pozná právny poriadok celý rad právnych prostriedkov i spôsobov na usmernenie judikatúry (napr. § 22 zákona č. 757/2004 Z. z.). Týmto prostriedkom však zásadne nie je a nemôže byť ústavná sťažnosť. Obyčajná nejednotnosť judikatúry neznamená ani porušenie dohovoru, okrem vážnych a dlhodobo rozdielnych rozhodnutí a pri absencii mechanizmu určeného pre riešenie konfliktných rozhodnutí (porovnaj rozhodnutia Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Nejdet Sahin v. Turecko z 20. 10. 2011), preto ani v tejto veci ústavnému súdu neprislúchalo zjednocovať judikatúru krajského súdu.

31. Ústavný súd tak nemôže súhlasiť s námietkami sťažovateľa, že v danom konaní došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie obidvoch napadnutých rozhodnutí – aj keď nebolo vždy konzistentné a vyčerpávajúce – nemožno *in globo* považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, lebo je z nich zreteľné, z akého skutkového stavu príslušné súdy pri rozhodovaní vychádzali, o aké ustanovenia právnych predpisov sa ich rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia interpretované.

32. Na základe uvádzaných dôvodov rozhodol ústavný súd tak, že napadnutými rozhodnutiami neboli porušené namietané ústavné práva sťažovateľa, preto mu nezostalo, než jeho sťažnosti podľa § 56 ods. 1 *a contrario* zákona o ústavnom súde nevyhovieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2016